

Gaza-protest ondertreept de nood van gemeenschappelijk burgerschap.

Marc De Vos

Directeur

Itinera Institute

De Nederlandse Partij van de Arbeid is een interessante socialistische partij. Haar politieke leider Wouter Bos gaf getuige van onvervalste koopmansgeest in het Fortis-dossier, was niet te beroerd om de overwinning uit te roepen en werd daarop zelf uitgeroepen tot Nederlandse politicus van het jaar 2008. Het is een schril contrast met de pijnlijke afgang van Yves Leterme bij de zuiderburen, nietwaar.

Maar daar houdt het contrast niet op. De PvdA wijdt een belangrijk partijcongres aan het thema van integratie. Dan hebben we het dus over immigranten, niet over banken. Het partijbestuur presenteert daarvoor een forse nota "Verdeeld verleden, gedeelde toekomst". Er wordt voluit gegaan voor "integratie". Daaronder verstaat de PvdA een agenda voor "Nederlandschap" met als hoeksteen een "volwaardig burgerschap". Via burgerschapsvorming in het onderwijs, in de eigen straat en in de buurt moeten Nieuwe

Nederlanders zich op Nederland kunnen richten en hier hun leven kunnen opbouwen.

De agenda van de Nederlandse socialisten is opmerkelijk, want hij betekent een breuk met het voormalige multiculturalisme, dat immigratie vooral met termen als "tolerantie" en "co-existentie" benaderde. Sinds Pim Fortuyn de lont aan het kruitvat stak, heeft Nederland een opmerkelijke evolutie gekend. Zowat het hele politieke spectrum benadert er integratie vandaag vanuit een Nederlandse leidcultuur die via burgerschap wordt aangeleerd of doorgegeven. De les is geleerd. De co-existentie van het multiculturalisme leidde eerst tot contactvermijding en vervreemding tussen mensen en gemeenschappen, en uiteindelijk tot een toxische tegencultuur bij sommige migranten. De tolerantie verwerd tot een gedoogbeleid dat intolerantie tolereerde. Bij het gestuntel rond Fortis is terecht een lijn in het zand getrokken. In een rechtsstaat moet de scheiding der machten niet alleen gebeuren, zij moet ook gezien worden te gebeuren. Een schijn van inmenging is al onaanvaardbaar. Politici zijn verantwoordelijk voor de fratsen van hun kabinet. Ontslag was dus onvermijdelijk en

Gaza-protest ondertreeft de nood van gemeenschappelijk burgerschap.

noodzakelijk.

De Nederlanders zijn er nog lang niet, maar ze hebben wel al een visie. En die visie geeft ons enig perspectief over de protestacties die door de Arabisch-Europese Liga (AEL) in België worden gehouden naar aanleiding van de oorlog in Gaza. Ik spreek mij hier niet uit over de aanleiding zelf. Het dramatische conflict tussen Israël en de Palestijnen heeft een lange voorgeschiedenis waarin beide kanten het hoofd vol boter en bloed hebben. Die voorgeschiedenis bezwaart elk oordeel over de huidige, dramatische escalatie.

Ik kijk naar de oorzaak, namelijk de agenda van de AEL. Zedig zwijg ik daarbij over het feit dat de AEL op de eigen webstek voluit koketteert met Hamas – tot nader order een terroristische organisatie – en met geweldpredikers uit de wereldgeschiedenis, zoals Malcom X. Wat mij interesseert, is het fundament van dat alles.

Naar eigen zeggen zet de AEL zich in voor de Arabische minderheid in Europa en “voor het belang van het Arabische thuisland”. Noteer alvast waar men de “thuis” dus ziet. Men wil verder “de band met onze broeders en zusters in onze moederlanden verstevigen”. Tegelijkertijd wordt “integratie in de Europese samenlevingen” wel een “noodzakelijk proces” genoemd. Maar daaronder verstaat men alleen het “meedoen in de maatschappij”, punt. De AEL

onderscheidt dat uitdrukkelijk van “assimilatie”.

De samenlevingsdroom van de AEL voor België en Europa staat haaks op de Nederlandse visie van Nederlandschap en gemeenschappelijk burgerschap. In die visie gaat integratie precies via de spontane assimilatie in een gemeenschappelijk

burgerschap, zeg maar een nieuw sociaal contract. Het etiket zelf van een “Arabisch-Europese” liga spreekt boekdelen: het gaat om een diasporaformule met minderheden hier en thuislanden daar. Het suggereert een samenleving die zich misschien wel economisch of politiek kan vermengen, maar die cultureel, etnisch en religieus verzandt in fysieke en/of mentale apartheid. Het is precies door die apartheid dat internationale conflicten naadloos tot een nationaal conflict kunnen verdraaid worden.

Ik gun ieder zijn mening en zijn meningsuiting.

Maar wie in en vanuit België Arabische politiek wil voeren, vergist zich van front. Gaza ligt niet aan de Schelde of aan de Brusselse Beurs. Ik weiger te tekenen voor een land van permanente minderheden en permanent minderheidsdenken, waar nationaliteit en loyaleit in voortdurende spreidstand moeten staan tussen “gastland” en “thuisland”. Onze samenleving kan niet

Integratie gaat via spontane assimilatie in een gemeenschappelijk burgerschap. Het gastland moet vaderland worden.

Gaza-protest ondertreep de nood van gemeenschappelijk burgerschap.

overleven op basis van gettovorming en
interculturele diplomatie. Het gastland
moet vaderland worden, voor iedereen.

De uitzaaiing in België van de oorlog in Gaza
is dus een symptoom. Ordehandhaving is
nodig, zowel preventief als repressief. Maar
België moet vooral wakker worden en een
grondig antwoord bieden op een fundamenteel
maatschappelijk gegeven dat politiek te veel
wordt doodgezwegen. Misschien moeten we
met z'n allen maar naar het congres van de PvdA.

Marc De Vos
Directeur Itinera Institute

Onafhankelijke denktank en doetank voor duurzame economische groei en sociale bescherming.
"Think-tank" et "do-tank" indépendant pour une croissance économique et une protection sociale durables.

Itinera Institute VZW-ASBL
Boulevard Leopold II Laan 184d - B-1080 Brussel - Bruxelles
T +32 2 412 02 62 - F +32 2 412 02 69
info@itinerainstitute.org www.itinerainstitute.org

Verantwoordelijke uitgever - Editeur responsable: Marc De Vos, Directeur
